

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomír Nováka, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce: **P. T. V.**
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-17164/PP-2025

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti o zaměstnaneckou kartu ze 7. 3. 2025 do dvou týdnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 17 210 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci.

1. Podstatou projednávané věci, zahájené žalobou podanou 2. 9. 2025, je spor o to, zda je žalovaný nečinný v řízení o žalobcově žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu ve formě

zaměstnanecké karty podle § 30 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, (dále „**pobytový zákon**“).

2. Žalobce podal tuto žádost 7. 3. 2025, a jelikož žalovaný byl podle jeho názoru v řízení nečinný, požádal v červenci 2025 nadřízený správní orgán, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále „**Komise**“), o ochranu proti nečinnosti. Komise jeho žádosti vyhověla a 28. 7. 2025 vydala opatření proti nečinnosti, v němž konstatovala, že žalovaný nevydal rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, a uložila mu tak učinit do 60 dnů od doručení zprávy od Všeobecné zdravotní pojišťovny, finančního úřadu a Pražské správy sociálního zabezpečení.

2. Průběh soudního řízení.

3. **Žalobce v žalobě** namítl, že žalovaný je nečinný, neboť zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí již marně uplynula. S lhůtou uloženou žalovanému v opatření proti nečinnosti nesouhlasil, jelikož mu není jasné, k čemu jsou vyžadované dokumenty potřeba a proč je žalovaný neopatrnil dříve. I kdyby však tyto podklady byly nezbytné pro rozhodnutí věci, lhůta pro rozhodnutí 60 dnů od jejich opatření by byla nepřiměřeně dlouhá.
4. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvedl, že není ve věci nečinný, jelikož prováděl a provádí nezbytné úkony za účelem vydání rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí mu začala plynout 11. 9. 2025, kdy obdržel poslední z vyžádaných podkladů.
5. Přípisem z 20. 10. 2025 **soud vyzval oba účastníky řízení** ke sdělení, zda již bylo vydáno napadené rozhodnutí, a za tím účelem jim stanovil lhůtu pěti dnů.
6. Žalobce v reakci na to sdělil, že nečinnost žalovaného nadále trvá. Žalovaný na výzvu soudu neodpověděl; poslední den lhůty pro jeho vyjádření připadl na 27. 10. 2025.

3. Posouzení věci.

7. Soud projednal žalobu podle § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „**s. ř. s.**“), podle něž ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. V řízení o ochraně proti nečinnosti soud rozhoduje podle skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).
8. O věci soud rozhodl dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, jelikož oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili (žalobce v podání z 20. 10. 2025, žalovaný ve vyjádření k žalobě). Nařízení jednání nebylo třeba ani kvůli dokazování, neboť všechny listiny potřebné pro posouzení věci se nacházejí ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
9. Žalobce podal žádost o zaměstnaneckou kartu 7. 3. 2025. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou upraveny v § 169t pobytového zákona, podle jehož odst. 6 písm. d) *ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty; ve lhůtě 90 dnů ode dne podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty ve zvlášť složitých případech, nebo pokud ministerstvo požádalo o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky.*

10. Ze správního spisu nevyplývá, že by lhůta pro vydání rozhodnutí byla z jakéhokoli důvodu přerušena (např. z některého vyjmenovaného v § 169t odst. 9 pobytového zákona), a netvrdí to ani žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Lhůta pro vydání rozhodnutí tak uplynula 6. 5. 2025. I kdyby se jednalo o zvláště složitou věc, čemuž nic nenasvědčuje, lhůta by uplynula nejpozději 5. 6. 2025. Žalovaný po celou tuto dobu zůstal takřka úplně pasivní a nejpozději 6. 6. 2025 se stal nečinným ve smyslu § 79 s. ř. s. Jeho nečinnost ostatně shledala také Komise ve svém opatření. Až po uplynutí zákonné lhůty žalovaný začal činit kroky směřující k rozhodnutí o žádosti, zejména požádal další osoby o zaslání podkladů, které považoval za potřebné pro řízení. Soudu však ve shodě s žalobcem není zřejmé, proč tak neučinil již dříve.
11. Mezi podmínky řízení patří to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky stanovené v § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, na ochranu proti nečinnosti.
12. Žalobce požádal nadřízený správní orgán o provedení opatření proti nečinnosti v červenci 2025, a ten mu vyhověl 28. 7. 2025, kdy uložil žalovanému rozhodnout o jeho žádosti ve stanovené lhůtě.
13. Situací, kdy nadřízený správní orgán učiní k návrhu účastníka opatření proti nečinnosti a přikáže vydat rozhodnutí ve stanovené lhůtě, se zabýval Ústavní soud v nálezu IV. ÚS 3523/20 z 24. 8. 2023. V takovém případě „[b]ezvýslednost vyčerpání pak nastane až prvním dnem po konci opatření proti nečinnosti určené a marně proběhlé lhůty, jde-li o lhůtu přiměřenou.“ Ústavní soud ovšem při vědomí toho, jak dlouhou dobu může trvat, než se ukáže, že prostředek ochrany byl bezúspěšný (v extrémních případech až 60 dnů), naznal, že výklad, který neumožňuje přihlídnout k tomu, že bezvýsledné vyčerpání prostředku ochrany nastalo až v průběhu řízení o nečinnostní žalobě, klade další překážky poskytnutí soudní ochrany.
14. NSS navázal na tento nálezh vlastní judikaturou, v níž dovodil, že krajský soud je v řízení o nečinnostní žalobě povinen vyčkat, až lhůta stanovená v opatření proti nečinnosti uplyne (rozsudek 2 Azs 248/2021-34 z 21. 4. 2022). To však platí pouze v případě, že jde o lhůtu přiměřenou. V rozsudku 1 Azs 171/2022-54 z 27. 10. 2022 tuto úvahu rozvinul: „Má-li být soudní ochrana proti nečinnosti správního orgánu efektivní, je nezbytné, aby soud hodnotil i přiměřenost stanovené lhůty, a to právě za účelem posouzení, zda byla splněna podmínka bezvýslednosti vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti. Nepřiměřeně dlouhá lhůta by totiž odsouvala poskytnutí soudní ochrany, resp. naplnění podmínky řízení o bezvýslednosti předchozích prostředků. Samotné posouzení lhůty jako nepřiměřené tak totiž může vést i ke splnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředku ochrany. S ohledem na výše uvedené to znamená, že správní soud se musí nejprve vypořádat s námitkou nepřiměřené lhůty a teprve pokud ji shledá jako přiměřenou, vyčká jejího uplynutí. Bylo by absurdní, aby v případě nepřiměřené lhůty vystavil soud žalobce povinnosti vyčkávat na její uběhnutí a podat novou žalobu, jak to učinil v této věci městský soud. Stejně absurdní by však bylo, pokud by soud v řízení o žalobě sám vyčkával na konec této lhůty a splnění podmínky bezvýslednosti, byla-li by tato lhůta nepřiměřeně dlouhá.“ Jestliže nadřízený správní orgán uloží vydat rozhodnutí v nepřiměřené lhůtě, žalobce může bez dalšího podat nečinnostní žalobu, neboť jde z hlediska ochrany jeho práv v podstatě o shodnou situaci, jako když tento správní orgán na žádost o opatření proti nečinnosti v zákonné lhůtě nijak nezareaguje. (Shodný názor vyplývá také z rozsudků zdejšího soudu 5 A 54/2022 z 28. 2. 2023 nebo 10 A 81/2023-32 z 18. 7. 2023.)
15. V nynější věci podal žalobce žalobu necelé tři týdny poté, co Komise vyhověla jeho žádosti o opatření proti nečinnosti a stanovila žalovanému lhůtu pro vydání rozhodnutí v délce 60

dnů „od doručení zprávy od Všeobecné zdravotní pojišťovny, finančního úřadu a Pražské správy sociálního zabezpečení“ Tuto lhůtu soud nepovažuje za přiměřenou. Je tomu tak především proto, že už část lhůty (60 dnů) běžící od doručení podkladů, u nějž nebylo postaveno najisto, kdy v budoucnu nastane (žalovaný nestanovil třetím osobám pevnou lhůtu), je sama o sobě stejně dlouhá jako zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Také NSS přitom v již citovaném rozsudku 1 Azs 171/2022-54 uvedl, že „lze akceptovat, že nadřízený správní orgán uložil v opatření proti nečinnosti lhůtu ve stejné délce, jež je stanovena zákonem k rozhodnutí, jen ve výjimečných případech. Pravidlem by naopak měla být lhůta podstatně kratší.“ Reálně pak lhůta stanovená Komisí činila přibližně tři a půl měsíce, jelikož žalovaný obdržel poslední z vyžádaných podkladů 11. 9. 2025. Takto dlouhou lhůtu přitom Komise určila v době, kdy řízení o žádosti trvalo již déle než čtyři a půl měsíce.

16. Žalobce podal žalobu 2. 9. 2025, tedy v době, kdy žalovaný byl nečinný a kdy délka řízení již několikanásobně přesáhla zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Jelikož se žalobci nedostalo opatřením proti nečinnosti účinné ochrany, byly podmínky řízení splněny již v době podání žaloby. Z vyjádření žalovaného k žalobě vyplývá, že o žalobkynině žádosti dosud nerozhodl, a ani později soudu nesdělil, že by se na tom cokoli změnilo, přestože jej k soud vyzval ke sdělení aktuálního stavu řízení. Naproti tomu žalobce potvrdil, že rozhodnutí dosud vydáno nebylo. Za této situace soud shledal, že nečinnost žalovaného nadále trvá.

4. Závěr a náklady řízení

17. Soud seznal, že žalovaný je v řízení o žalobcově žádosti o udělení zaměstnanecké karty nečinný, a proto mu podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil povinnost vydat o této žádosti rozhodnutí ve lhůtě dvou týdnů dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku. Takto dlouhou lhůtu soud stanovil s ohledem na dosavadní délku správního řízení a na to, že žalovaný již má i podle svého vyjádření k dispozici všechny podklady pro vydání rozhodnutí.
18. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež zahrnují také náklady zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů. Náklady řízení tak tvoří:
- a) Soudní poplatek za žalobu (2 000 Kč).
 - b) Odměna za dva úkony právní služby po 4 620 Kč: převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby, sepsí podání z 20. 10. 2025 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) ve znění účinném od 1. 1. 2025].
 - c) Paušální náhrada hotových výdajů 450 Kč za každý z těchto tří úkonů (§ 12 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od tohoto data).
19. Žalobcovy náklady zastoupení advokátem tak činí 15 210 Kč a náklady řízení celkem 17 210 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobci v přiměřené měsíční lhůtě k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 29. října 2025

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu